

EL MICALET
GALÀCTIC

El xicotet príncep

Antoine de Saint-Exupéry

Traducció de Mercè Ubach

Il·lustracions originals de l'autor

bromera

Em pense que per a escapar-se va aprofitar
una migració d'ocells salvatges.

A Léon Werth

Demane perdó als xiquets per haver dedicat aquest llibre a una persona adulta. Però tinc una excusa de pes: esta persona adulta és el millor amic que tinc al món. I encara en tinc una altra: esta persona adulta ho pot entendre tot, fins i tot els llibres per a xiquets. A més, tinc una tercera excusa: esta persona adulta viu a França, on passa fam i fred. Necessita consol. Si amb totes estes excuses no n'hi ha prou, m'agradaria dedicar este llibre al xiquet que este adult va ser en el passat. Tots els adults primer han sigut xiquets (encara que pocs se'n recorden). De manera que corregisc la dedicatòria:

*A LÉON WERTH
quan era xicotet*

Una vegada, quan tenia sis anys, vaig vore una imatge magnífica en un llibre sobre la selva verge que es titulava *Històries viscudes*. Representava una boa que s'engolia una fera. Ací teniu la còpia del dibuix.

Al llibre deia: «Les boes s'engulen la presa tota sencera, sense mastegar-la. Després no es poden moure i dormen durant els sis mesos de la digestió».

Llavors vaig reflexionar molt sobre les aventures de la selva i jo també vaig aconseguir fer el meu primer dibuix amb un llapis de color. El meu dibuix número 1. Era així:

Vaig ensenyar la meua obra mestra als adults i els vaig preguntar si el dibuix els feia por.

«I per què hauria de fer por un barret?», em van contestar.

El meu dibuix no representava cap barret. Representava una serp, una boa, digerint un elefant. Llavors vaig dibuixar l'interior de la boa perquè els adults ho pogueren entendre.

Sempre necessiten explicacions. El meu dibuix número 2 era així:

Els adults em van aconsellar que deixara estar els dibuixos de boes obertes o tancades i que em van dir que més valia que m'interessara per la geografia, la història, el càlcul i la gramàtica. Va ser així com, a l'edat de sis anys, vaig abandonar una magnífica carrera de pintor. M'havia desanimat el fracàs dels meus dibuixos número 1 i número 2. Els adults no entenen mai res a soles, i per als xiquets és molt pesat haver de donar-los explicacions tota l'estona...

Per això vaig haver de triar un altre ofici, i vaig aprendre a pilotar avions. He volat una miqueta per tot el món. I és evident que la geografia m'ha servit molt. Sabia distingir, al primer colp d'ull, la Xina d'Arizona. És molt útil, si t'has perdut de nit.

Així, al llarg de la vida he tingut un muntó de contactes amb un muntó de gent important. He conviscut molt amb els adults. Els he vist de ben a prop. I això no m'ha fet millorar gens l'opinió que tinc d'ells.

Quan en coneixia algun que em pareixia un poquet lúcid, feia amb ell l'experiment amb el dibuix número 1, que encara conserve. Volia saber fins on arribava la seua capacitat de comprensió. Però sempre em contestava: «És un barret». Llavors no li parlava ni de boes, ni de selves verges, ni d'estreles. Em posava al seu nivell. Li parlava de *bridge*, de golf, de política i de corbates. I l'adult estava molt content de conèixer un home tan assenyat...